

I. N. 7.

De

JACOBO  
MINORE, JUSTO,  
APOSTOLO;

Ejusque  
EPISTOLA CANONICA,  
DISPUTATIO,

Quam

*Annunte Ampliff. Fac. Phil.*

PRÆSIDE

VIRO *Maxime Reverendo atque Celeberrimo,*

D<sup>N</sup>. MAG. GREGORIO  
STEENMAN,

L. L. Or. Prof. Reg. & Ord.

*modeste examinandam sistit*

JACOBUS SIEVONIUS,

N<sup>T</sup>LANDIUS.

Die. XVII. Junii A:o MDCCXLV, hor. p. m. solitis.

*In Academia Aurica auditorio maximo.*

---

ABOÆ, Excud. JOH. KIÆMPE, Reg. Acad. Typ.

S:æ R:æ Mais

MAGNÆ FIDEI VIRO,

Chiliarchæ locum tenenti,

Generosissimo & Nobilissimo Domino,

**D<sup>N</sup>. CAROLO KLICK,**

MÆCENATI MAGNO.

**I**gnosceas, Generosissime Domine, quod Tibi, quo nihil nisi magnificum dignum est, levissimum hoc munus sistere audeam. Non sisterem vero, nisi scirem magnis animis illam esse indolem, ut quandoque iis, quæ sunt minora, imprimis dum pio offeruntur animo, delectentur. Ipsa materia etiam, quam mihi tractandam sumsi, dignitas, faciliem mihi pollicetur ad Te ad tum. Summa Tua in me meosque merita id porro requirunt, ut non memori modo recondantur pectore, sed etiam publice prædicentur. DEUM devota mente assidue precabor, velit Te Generosissime Domine, cum Familia Nobilissima, in fram usque ætatem saluum & incolumem conservare.

NOBILISSIMI NOMINIS TUI

Cultor humillimus,  
Jacob Sievonius.

Dem Wohlgebornen Herrn Capitain,  
Herr **CARL HISING,**

Dem Wohlgebornen Herrn Capitain,  
Herr **JOHAN WILH.  
HISING,**

Meinen insonders Hochzuehrenden Herren  
und Gönnern.

**S**inn die zärtliche dankbegierde vor viel genossene  
Wohlthaten eine hinlängliche urtache zu einer zusch  
schrift ist, so habe ich schon alles zu vertheidigung  
der gegenwärtigen gesagt. Ich weiß die Güte Er. Wohl  
geb. nichts anders, als mitt diesen blättern zu verehren;  
wünsche auch mehr nicht, als gelegenheit zu haben, inn  
noch mehrern mein erkänliches gemüht zu beylaubigen, und  
da durch in der that zu erweisen, das ich unter anwün  
schung aller Göttlichen segen, allezeit gedенcke zu seyn

Ihro Wohlgeb.

Demüthiger diener,  
Jacob Sievonius.

*Viro Consultissimo,*  
Dn. ANDRÆ LANÆO,  
Judici territoriali æquissimo.

*Perquam Reverendo & Praclarissimo,*  
Dn. M. JACOBO SIRELIO,  
Pastori ecclesiæ Ingoënsis pervigili.

*Viro per-*  
Dn ABRAH.  
Sacellano in Ca-

**H**abetis heic, Patroni & Fautores, specimen  
quod Nomina Vestra sibi præfixa gerat. Efe-  
mus animus. Accipite illud hilari facie, idque sic  
aliter esse non possum. Sinite quoque  
posterum, Vestra singulari gratia & favore frui.  
Vos salvi sospitesque diu

Nominum

Cultor ob-

Jacob

*Admodum Reverendo & Praclarissimo,*  
Dn. GABRIELI KEPPLERO,  
Præposito & Pastori in Pojo vigilantissimo.

*Spectatissimo Viro,*  
Dn. HENRICO JOHANNI KREIJ,  
Offic. Ferr. Possessori Prudentissimo.

*quam Reverendo,*  
FINNONIO,  
ris meritissimo.

*Academicum, omni nitore prorsus destitutum, nisi  
flagitavit hoc pignus, licet levisimum, gratis  
interpretamini, ut cum gratus esse cupiam,  
mibi, quemadmodum huc usque, ita etiam in  
De cetero assiduis suspiriis DEUM fatigabo, ut  
vigeatis atque floreatis.*

Vestrorum

*servantissimus,*

Sievonius.

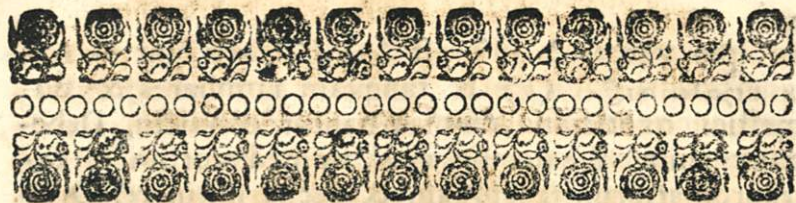
*VIRO* Admodum Reverendo atque Praclarissimo,  
Dn. JACOBO SIEVONIO,  
PASTORI in Caris vigilantissimo.

Parenti Optimo.

**E**x filii obsequio non agerem, si plusquam paternam Tu-  
am in me indulgentiam, Parens Optime, hac occa-  
sione silentio pratermitterem. Sed facundia lingua in gratia  
agendi impetum animi non sequitur, & nullo plane modo  
verba meritis equare valeo. Vocem pracludit beneficiorum  
Tuorum multitudo, piaque silentio illa involvere cogor,  
quibus mens venerabunda se non valet exonerare. Tibi,  
secundum DEUM, omnia debeo. Quid vero referam? Ac-  
cipe, humilimus quaeso, levissimum hoc specimen, qualecun-  
que sumtuum in me factorum solatium. Accipe pro beneficiis  
animum, qui non nisi cum spiritu gratus esse desinet. Ac-  
cipe denique vota, quae pium pectus fundit. Sit Tibi &  
Matri suavissima senectus annosa, canities lata! diemque  
supremum gaudia excipiant caelestia!

Optimi Parentis

Filius obedientissimus;  
Jacob Sievonijs.



PRÆFATIO.

**Q**ui media illa & personas, quibus Servator usus est ad propagandam cælestem doctrinam sub initio novi fœderis, rite perpendit, is mox veritatem verborum Paulinorum perspiciet: τὰ μωρὰ τὰ κόσμια ἐξελέξατο ὁ θεός, ἵνα τὸ σοφὸν κατακλύθῃ. καὶ τὰ ἀδυνάτη ἐπίκομα ἐξελέξατο ὁ θεός, ἵνα καὶ ἰσχυρὰ. καὶ τὰ ἀγνοῦν τὰ κόσμια καὶ ἐξυθευμένα ἐξελέξατο ὁ θεός, καὶ τὰ μὴ ὄντι, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ. Addit idem mox rationem facti huius divini: ὅπως μὴ καυχῆσθαι πᾶσι σωζομένοις αὐτῶ (a). Ut nimirum verbi efficacia non eloquentia & doctrina humana, sed virtute divina niti animadverteretur. Eligebantur aliquot homines rudes & illiterati, quibus officium gravissimum Apostolatus credebatur. Hi, auxilio omni humano destituti, & ab omnibus contentui habiti, stupenda tamen celeritate omnes fines terræ evangelii luce collustrarunt, cooperante illis ubiqve divina virtute. Apostoli hi, a Chri-

A

sto

(a) 1. Cor. 1: 27, 28, 29.

sto iplo vocati & instructi, ἀποτίθη facti sunt ἡς ἐκεί-  
 νη μεγαλειότητι (b) & tanquam familiares & do-  
 mestici, quotidiano ejus fruebantur convivio. Debe-  
 bant enim legatorum ejus immediatorum & ex-  
 traordinariorum personam & decus sustinere. Divi-  
 no spiritu ita complebantur, ut in iis, quæ fidem  
 & vitam spectant, divina fides iis tribuenda ve-  
 niat. Unde etiam factum est ut mire in omnibus  
 consentirent, utque divina virtus & efficacia ser-  
 monem illorum comitaretur (c). Addebatur his  
 donum prophetiæ, & miraculorum, in Nomine  
 Jesu patratorum (d), manuumque inpositione  
 in alios conferendorum. Porro potestate judiciali  
 & legislatoria in ecclesiastico regimine spirituali  
 instruebantur, & curandi illa, quæ ordinem disci-  
 plinamque ecclesiasticam concernebant (e). Da-  
 ta est denique Apostolis universalis missio in orbem  
 universum, & catholicæ ecclesiæ cura illis de-  
 mandata; ita ut essent *destinati nationibus Magistri* (f).  
 Facultas etiam illis concedebatur, scribendi libros,  
 qui canonis ad instar, perpetua & universali gau-  
 derent auctoritate. Notæ hæc junctim sumtæ cha-  
 racterem Apostoli constituunt, & nemini unquam,  
 significatione propria & eminenti, competit hoc  
 no-

(b) 2. Pet. I: 16. (c) Act. II: 41. X: 44.  
 (d) Act. IV: 10. (e) Joh. XX: 22. 23. (f)  
 Tertull. de præscript. heret. c. XX. p. 208.



nomen (\*) nisi duodecim illis, quorum ordini Paulus postea fuit insertus. Elegimus ex sacro hoc choro *Jacobum minorem*, in cujus vita exponenda, & epistola consideranda, præsens versabitur opella; quæ sibi mitiorem a B. L. expetit & pollicetur censuram.

§. I.

**A**postolorum erant duo, Jacobi nomine insigniti. Unus Zebedæi filius, & Johannis frater, cujus mater Maria Salome, consanguinea virginis Deiparæ, & ideo, ex Judæorum consuetudine, soror dicta. Hic *major* dicebatur exinde, quod ad Apostolatam prius vocatus fuit, majoribus gratiæ signis a Magistro mactabatur, prior etiam martyrio vitam finiebat; forte etiam ideo hoc nomen tulit, quod major fuerit natu, & statura procerior. Ab Herode hic protomartyr Apostolicus capite truncabatur. Alter hic noster est, *Jacobus Alphaei*, cujus vitam enarrare breviter constituimus. Solet a nonnullis tertius addi in Ecclesia Apostolica *Jacobus*, (\*) non Apostolus ille quidem, sed Hierosolymitanus

A 2

(\*) *Secundarias & laxiores vocis acceptiones in S. S. & apud Patres, videre cui volupe fuerit, conferat Fr. Spanheimii dissert. de Apostolis p. 296. seq. Is. Casauboni excutit. In Baronium, p. 228. & præcipue Wiliam Cave in antiquit. Apostol. p. m. 153.*

(\*) *Adducti eo præcipue sunt ex Hieronymi quodam loco. Confer. J. F. Buddei ecclesiam Apostolicam, p. 227. seq. vide etiam H. Benckendorff in libello: Seliger Marc*

tanus antistes & episcopus, unus ex leptuaginta discipulis, qui *frater Domini* cognomen tulisset, quique in concilio Hierosolymitano sententiam dixisset definitivam. Sed opposita sententia; quæ nimirum hunc Jacobum eundem esse, cum Jacobo minore Apostolo, defendit, & defensorum numero, & argumentorum pondere, multo potior est. Non enim est credibile, nudi alicujus episcopi tantam in collegio illo sacro & Apostolico fuisse auctoritatem, quanta fuit Jacobi. Dicitur præterea Jacobus Apostolus a Paulo discrete *frater Domini* (g); & in sequenti capite (b), uti de consilio Hierosolymitano manifeste loquitur, Petro & Johanni Jacobum jungit, eosque *columnas ecclesie* compellat. Nec Eusebius nisi binos Jacobos agnoscit. (i)

## §. I.

**S**ed jam ad vitam Jacobi propius contemplandam accingimur. Circa parentem nostri bina sunt sententiarum divortia. Nonnulli eum Alphæi cujusdam, & sororis, contangvinæ vel consobrinæ divæ virginis, cui Mariæ Cleophe nomen, filium asserunt. Alium Iosephi, cui sacra virgo erat desponsata, filium perhibent ex primis nuptiis; cumque ita B. virgo fuerit ei loco novercæ, vocari illum ideo *fratrem Domini*, eodem sensu, quo ipse Servator Iosephi filius dicitur. Natus vero perhibetur ex uxore, cui Hieronymus nomen *Eseba*, Hippolytus *Salomes*, tribuunt

terstand der ersten Christen / p. 40. seq.

(g) *Gal. I. 19.* (b) *II. 9.* (i) *Eusebius hist. eccles. l. II. c. 1.*

buunt, cujus pater Aggi, Zachariæ, Johannis Baptistæ genitoris, fuisset frater. (k)

Huic sententiæ adstipulantur plerique veterum (l), eamque scripturæ sacræ congruentem asserunt. Recenseri enim ibi (m) putant tres Jacobi nostri fratres, Josen, Simeonem & Judam. Binas simul illi fuisse Sorores, Mariam & Salomen. Adoptamus nos etiam eandem, ceu probabiliorem. Quamvis enim dicatur filius Alphæi (n), hoc vel inde potuit oriri, quod illo cognomine gauderet Josephus, recepta illa ætate apud Judæos plurimum nominum consuetudine, vel quod sectæ & scholæ cuidam, quibus tum abundabat Judæa, cui nomen ἡλι, esset addictus. Locus & tempus nativitatis Jacobi, nec non vitæ genus, quod ante vocationem ad Apostolatam sequutus fuerit, plane ignorantur; nisi quod in Talmude Judæorum ex urbe נוצר, ignota tamen plane in veteri geographia, ortus dicatur. Ab Epiphanio (o) sacerdos κατὰ τὴν παλαιὰν ἱερωσύνην fuisse asseritur. Videtur ergo, tanquam maximus natu filiorum patris, fuisse Deo dicatus, Rechabita vel Naziræus. Hinc ἰς τὰ ἄγια illi patuisse perhibetur aditus. (p)

### §. III.

**N**Ec sub integra Servatoris vita quidquam singulare de-

(k) *William Cave, antiq. Apost. p. 580. seq. (l) Eusebius H. E. l. II c. 1 & alii.*

(m) *Matth. XIII. 55. 56. Marc. VI. 3. (n) Matth. X. 3.*

(o) *Contr. Nazar. bares. 29. p. 56. (p) Eusebii H. E. l. II. c. 23.*

de Jacobo hoc nostro literis reperitur consignatum. Post resurrectionem vero suam peculiari apparitione eum dignatus est, cujus mentionem facit Paulus. ( *q* ) Hoc ideo factum esse refert Hieronymus ex Evangelio Hæbræo Nazaræorum ( *r* ), quod Jacobus, degustata cœna Servatoris ultima, & dominica prima, votum & promissum fecerit, se non prius panis usu refecturum corpus, quam de resurrectione & vita Servatoris esset certus redditus. Visum ideo illi Dominum, & panem obtulisse. Sed dum animum discipulorum ante mortem Christi meticulosum & ancipitem cogitamus, non veremur hanc narrationem fabulis accensere. Post ascensum vero Christi in cœlos primus Episcopus Hierosolymitanus constituebatur ( *f* ). Nonnulli antiquorum asserunt, hanc dignitatem illi a Christo ipso sub apparitione ejus posthuma esse concessam ( *s* ). Sed credibilis est, ab Apostolis factam esse ejus electionem; idque, ut videtur, consanguinitatis respectu, quo servatorem attingebat, præsertim eum Simeoni, Successori ejus, eodem intuitu, teste Hegesippo & Eusebio ( *u* ), sedes hæc Episcopalis fuerit collata. Unde etiam Petrus & Johannes, intimæ admissionis discipuli, hanc Jacobi prærogativam, seposita contentione omni, lubenti

( *q* ) 1. Corinth. XV: 7. ( *r* ) De Scriptor. Eccl. in Jacobo min.

( *s* ) Schmid. Hist. Eccl. p. 28. ( *t* ) Pbot. epist. 117. Theophylactus. Confer Caveum l. c.

( *u* ) cfr. Caveum, l. c. p. 584.

ti ferebant animo. Nec illi, qui episcopum hunc Hierosolymitanum alium ab apostolo volunt, inde lucrantur quidquam, quod munus Apostolicum & doctoris universalis, cum munere Episcopi ecclesiae cujusdam particularis, putent non bene in una persona junctim posse consistere. Non enim obstat quidquam, quin Apostolus, certo in loco aliquamdiu moratus, & munere Apostolico ibi fungens, possit dici istius ecclesiae episcopus (x). Et respectu hujus praerogativae, Paulus eundem post conversionem suam adiit, *δεξια κορονιας* ab illo exceptus (y). Hinc etiam Petrus miraculum liberationis suae ex carcere, nominatim Iacobo, ecclesiae nimirum pastori & episcopo, indicari iussit. (z) Inde quoque factum est, quod praesidis partes egerit in concilio Hierosolymitano; ubi, orta de caeremoniarum Mosaicarum observantia controversia, Petrus statum controversiae exposuit, suamque adiunxit sententiam, approbatam & ulterius dilucidatam a Paulo & Barnaba, Iacobus ultimus sententiam dixit, & praemissa solenni formula: *δὸ ἐγὼ κερῖον* (a), decretum quasi Synodale protulit. (\*)

## §. IV.

(x) *Ib.* Istigius in selectis cap. hist. eccl. sec. 1. p. 451.  
 (y) *Gal. I. 19. II. 9.* (z) *ACT. XIV. 17.* (a) *ACT. XV. 19.* (\*) Non esset quidem a suscepto negotio alienum, concilii huius acta prolixius excurrere. Sed ortum nobis fecit disputatio ante aliquos annos haec habita, de Concilio Hierosolymitano, quae conferatur.

**I**am ad extrema viri divini considerata prope-  
randum est. Qui Iacobum Episcopum Hiero-  
solymitanum alium ab Apostolo asserunt, Nice-  
phoro fere consentiunt, qui hunc in Ægypto cruci-  
fixum scribit. (b) Sed cum una eademque sit  
Apostoli & Episcopi persona, in Iudæa eum  
Martyrium subiisse credibilius est. Diligentia illa &  
cura, qua in administrando officio usus est Iacobus,  
ut multos Christo lucrata est animas, ita non po-  
tuit non multos illi parere adversarios. Exarsit  
vero præsertim ira illorum, postquam Paulus,  
provocatione ad Cæsarem, manus eorum cruen-  
tas evalerat. Cum vero Gubernatorem Festum  
proposito suo minus faventem viderent, Successore  
ejus Albino adhuc agente in itinere, Ananus  
junior Pontifex, homo audax & ferox ingenio,  
cum concilio judicum, Iacobum & nonnullos alios  
tanquam contemtores legum, morti addixit (c).  
Prius vero, captatione dolosa, id persuadere ei  
voluerunt, ut a doctrina Christi populum de-  
hortaretur, utque hoc faceret, in pinna templi  
constituebatur conspicuus. Ipse vero voce magna de  
Christi divinitate testimonium illustre perhibuit,  
conclamante populo: *Hosanna filio Davidis*. Eventu  
rei delusi Pharisei, & furore correpti, illum  
tamquam impostorem, inde præcipitem dederunt.  
Corpus lacerum genu fulcit pro hostibus orans

la-

(b) Hist. l. II. c. 40. (c) Josephus Ant. Jud. l. IX. c. 8.

Jacobus. Sed hi lapidibus eum impetebant. Donec quis ex populo, arrepto fullonum instrumento, quo vestes excutiunt, caput illi collideret; quo peracto facinore, animam beatam mox exhalavit. Hæc de exitu Apostoli ex Hegesippo narrat Eusebius (d). Cum vero Iosephus, auctor coævus & hoc in negotio fide dignus, secundum iudicium Seniorum, & non per tumultum, illum fuisse lapidatum asserat (e), vacillat aliquantum hæc Eusebii narratio. Quod vero addit idem historicus, eodem loco prope templum, quo peracta est cædes, sepulcrum illi constitutum fuisse columna decoratum, id manifesto falsum est. Non enim solebant Iudæi quemquam, multo minus hominem ex iudicii publici sententia neci traditam, intra pomeria urbis, nedum in confinio templi, sepelire. Ideoque vero magis consentanea videtur Gregorii Turonensis sententia (f), qui in monumento proprio, in monte oliveti parato, cui antea reliquias intulerat Zachariæ & Simeonis antiqui, illum fuisse quieti traditum perhibet. Anno ætatis suæ XCVI. & circa annum ab ascensu Christi in cælos XXIV. terras reliquisse dicitur (g). Alii eum XXIX. annis episcopatus Hierosolymitano præfuisse asserunt (h).

B

§. IV.

(d) L. c. l. II, c. 23.

(e) loco proxime citato.

(f) de Glor. Martyr. l. I, c. 27. (g) Epiob. heres 74.

441 (h) Hier. de script. eccl. Heinsii unpartheische Kirchen historie / s. I, p. m. 601. Petab. rat. temp. p.

m. 210.

## §. V.

**I**N vita omni Iacobus exemplum pietatis & virtutum omnium nobis sistit. De eo singularia multa narrant Eusebius, & alii ex antiquis, quorum fides sit p̄nes auctores. Ita, tanto fervore DEUM coluisse perhibetur, tamque indefessus invigilasse precibus, ut quotidie in templum sese solus abderit, & in genua procumbens, DEUM adoraverit; qua assiduitate procumbendi genua & frons sensum omnem demum amisisse, & ad camelinae pellis duritiem occalluisse dicuntur (i). Ieiunio etiam corpus sæpe macerasse eum legimus, a vino quoque & sicera, nec non animato omni, per integram vitam egisse abstemium. Nec novacula unquam caput rasit, oleo corpus unxit, aut balneo usus fuit ut literis reperitur traditum (k). Nudis semper incessisse dicitur pedibus, non indutus nisi lintea veste, caput tamen mitra vel bractea ornatus. (\* ) Quæ, si dicenda fuerit sacerdotii infula, non Aaronitici, nec Christiani, sed Nazaræitici illa fuit indicium. Eluxit etiam variis & illustribus indiciis ejus erga proximum amor. Cuique benefaciendo, & salu-

[i Chrysoſtomus homil. V. in Matth. Eusebius l. iv. c. 23. [k] Eusebius, l. c. (\* ) Clemens Alexandrinus, Eusebius, Epiphanius, Hieronymus, hæc narrant. Quæ in dubium vocat Budæus in ecclesia apostolica p. 813. Sed si vel maxime non omnis huic narrationi derogaretur fides, non tamen inde lucratur Pontificii quidquam; ad probandam vestium sacerdotalium ex ipsa ecclesia apostolica originem,



salutem hominum æternam procurando, ætatem transegit. Miræ erat humilitatis, neque donis suis se exculit præ fratribus. Hinc, cum *frater Domini* esset, *servum Jesu Christi* semet in inscriptione Epistolæ compellat. Quid ergo mirum, virum adeo justum *JUSTI* etiam nomen apud integrum populum obtinuisse? Didicit propria experientia Iacobus, & alios docuit: quod oratio *justi* *καλὸν ἔχει ἐνεργεῖν* (1). Hinc miraculis etiam precibus procuratis inclaruit. Præsertim aliquando, siccitate regionem vexante, pluviam fertilem cœlitus obtinuisse dicitur: dictusque ideo est *OBLIAS* vel *OZLIAM*, *munimentum & justitia populi* (m). Fuit in deliciis habitus genti Iudaicæ, ingens ad illum fiebat hominum confluxus, & personæ non modo, sed etiam vestibus & sellæ, qua in docendo utebatur, ingens credebatur inesse sanctitas (n). Virtus viri hostium etiam ejus oculos perstrinxit, ita ut Iudæi in Talmude honorificam ejus faciant mentionem, tanquam hominis, qui miraculis in nomine Jesu patratis inclaruerit (o). Mortem ejus ægre tulerunt plurimi, hinc ad regem Agrippam & Albinum quærelæ de facinore hoc Anani delatæ sunt; qui etiam eam ob causam post tertium mensem a Pontificatu removebatur (p). Immo, prudenti-

B2

ores

[1] *Jer. V. 16* (m) Eusebius *l. c.* (n) *conf. Caveum in vita hujus apostoli, & Auctores ab eo citatos.* (o) *Midr. Kobel. & Abod Zarab, c. 11. vide etiam Cbr. Nold. bist. Idum. p. 394.* (p) *Josephus antiq. Jud. l. XX: c. 8.*

ores Iudæorum, inter quos est Iosephus, mortem Iacobi inter causas insequentæ mox gravis vindictæ divinæ, & internecionis populi Iudaici, referunt.

§. VI.

**U**Na est inter canonicas, & septem illas, quas *ἐγκυλίαις* & *καθολικαῖς* vocarunt veteres Græci, epistola, quæ Iacobi nomen in fronte gerit, & hanc Apostolo nostro nulli dubitamus adscribere: Fuit quidem aliquando de auctore ejus dubitatum. Illi enim, qui Iacobum Iustum episcopum, alium a nostro, fingunt, ei potius quam Apostolo, ejus tribuunt consignationem. Sed ostensum est in superioribus, esse ab iis præter necessitatem & rei veritatem multiplicatas personas. Præterea inscriptio epistolæ hæc est, quod sit *ιακώβου τῆ ἀποστόλου*, non alius cujusdam. Nec suppetit quodquam exemplum aliud, discipulum aliquem Apostolorum, viventibus præteritiis iis, epistolam canonicam conseripsisse. Neque Iacobus major Apostolus pro auctore epistolæ poterit venditari, quod facit inscriptio in N. testamento Syriaco occurrens (\*). Martyrium enim subiit, antequam scribere inciperent

(\*) *Latine versa ita audit: Tres epistolæ Iacobi, Petri & Johannis, eorum scil. qui testati sunt de manifestatione Domini nostri, cum transformatus fuit ante oculos eorum in monte Tabor, viderunt etiam Moysen & Eliam loquentes cum illo. Hic fuit Iacobus Zebedæi, non Alphai.*

rent Apostoli. Sequitur ergo, nostro illius consignationem deberi. Rejecerunt illam etiam, cum reliquis epistolis catholicis, & ea, quæ ad Hebræos est, nec non Apocalypsi Iohannis, aliqui olim ex canone. Hoc primum factum esse a Marcionitis suspicatur Buddeus (9); quæ hæresis seculo secundo longe lateque diffundebatur, & ecclesiæ doctoribus necessitatem imponebat, de horum librorum auctoritate disputandi. Cum vero non æque fortibus adversus Marcionitas pugnarent omnes argumentis, mirum non est, aliquot ex orthodoxis doctoribus seculo præsertim III. de horum librorum auctoribus & auctoritate fuisse dubios (\*). Conquirebantur etiam ex ipsa hac epistola apparentes aliquæ rationes, quæ fidem ejus divinam labefactare illis visæ sunt; quod nimirum hæc epistola, contra consuetudinem reliquarum, rarissime Christi mentionem faciat. Quodque in meritis operum extollendis nimius sit Iacobus, unde etiam Paulo contrarius aliquando videtur; præ-

(9) Theol. d. gm. Infit. p. 146. b.

[\*] Nec desuere postea, qui has N. T. libros deuterocanonicos immo apocryphos vocarunt. Partim ideo, quod de auctore illorum secundo, & ipsa auctoritate, fuerit aliquando dubitatum. Partim, quod ipsi dubitarent. Vitiū vertitur a Pontificiis ipsi Megalandro Luthero, quod hanc Jacobi epistolam canone exclusit. Quem tamen excusat Brochman, Proleg. in ep. Jac. cfr. Calov. Syst. Th. 1. 1. p. 313. Gerbari Hist. 1. p. 15 seq.

præsertim] dum *hominem ex operibus justificari* & non ex fide tantum (r) asserit; cum ex adverso Paulus *justificari hominem fide, absque legis operibus* (s) doceat. ubi quoque (t) locum de fide Abrahami (u) applicare videtur operibus, contra mentem Pauli (x). Porro inde argumentum petebatur ad convellendam epistolæ hujus auctoritatem, quod legem vocet Iacobus *libertatis* (y), quam *servitutis, mortis & ire* ministram Paulus asserit. Sed non desunt, quæ his omnibus obvertantur, Canonem enim eundem quem hodie servamus, fuisse in veteri ecclesia constitutum, & epistolam hanc Iacobæam illi illatam, gaudere hanc etiam *Ἰωννεύσιος* iudiciis omnibus, id a divinæ veritatis strenuis assertoribus dudum positum est extra controversiam, & rationibus, & antiquiorum fideque dignissimorum testimoniis (z). Quod vero rarius Christi & fidei mentionem faciat hæc epistola, id ex scopo Apostoli evenit, qui non est, ut fidem Christianam delineet, sed ut vitam & mores Christianorum instruat; & ostendat, fidem non constare nuda historia, & infrugitera cognitione, sed suis debitis fructibus. Hinc frequentior esse debuit in corripiendis vitiis & commendandis virtutibus. Unde nec inter illum & Paulum pugna ulla, ulla contradictio, nisi appa-  
rens.

[r] C. II. 24. [s] Rom. III. 28. (t) e. II. 23. seq. (u) Gen. XV. 6. (x) Rom. IV. 1. seq.

(y) Cap. II. 12. [z] Consultatur inter alios plurimos Budeus in *Instr. Tb. dogm. p. 137. b. seq.*

rens. Silicet, Paulus hominem justificari fide sine operibus docet. Iacobus fidem se operibus non demonstrantem non esse vivam sed mortuam ostendit. In cujus asserti confirmationem etiam fidem Abrahami citat (a). De lege morali, ejusque usu apud renatos loquitur Iacobus, dum legis libertatis mentionem injicit. Paulus contra Iudæos disputat, ceremoniarum Mosaicarum observantiam urgentes, & statum impiorum considerat, dum jugi servitutis mentionem facit.

§. VII.

**O**ccasionem Apostolo scribendi epistolam suam dabant mali & perversi illorum Christianorum mores, qui lingua Christum profitebantur, vita vero & moribus eum negabant. Hanc professionem fidei Christianæ non sufficere ostendit, nisi actionibus illa exprimat. Unde magis veritatur circa agenda, quam credenda; magis instruit quomodo vivendum, quam quid credendum sit. Cumque Simoniani, illius ævi hæretici, fidem quandam sine operibus finxerint, & hinc omni flagitiorum generi laxarint habenas, credibile omnino evadit, illis simul oppositam esse hanc epistolam (b). Ob yvōni quandam & scientiam singularem, quam sibi vindicabant Simoniani, dicti idem fuerunt Gnostici, Hinc Apostolo cum Gnosticis simul heic rem fuisse recte omnino dicitur (c). Quamvis hæc epistola, ut,

re-

(a) *Conf. Budd. in eccl. Apost. p. 177. seq.* (b) *Tb. Irigius de heresarchis ævi Apost. p. 36. Calovius ad Jac. II. 14.* (c) *cf. Omning Budd. in Eccl. Apost. p. 176. seq. p. 355. seq.*

reliquæ omnes, ob communes, quas continet, vivendi regulas, ad omnes Christianos pertineat, est tamen primitus speciatim dicata ταῖς δώδεκα φυλαῖς ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ (c), iis nimirum Iudæis, qui per orbem erant dissipati. Et probabile videtur Bezae, per eos, qui ad dies festos Hierosolymas undique commeabant, fuisse a Iacobo in plurimas regiones missam hanc epistolam. Esse vero illam consignatam brevi ante b. obitum Apostoli, multi putant (d). Circumfertur etiam sub Iacobi nomine κρωπυαγέλιον quoddam, quod genus & nativitatem b. virginis exponit, & Herodis tempore consignatum ab auctore ipso dicitur, dum, orta Hierosolymis rebellione quadam, in eremum cogere-  
tur aufugere. Sed hoc spurium & sequiori ævo suppositum esse omnis dixit ecclesia, & æque suble-  
stæ & fictæ auctoritatis, ac missa illa vel lithurgia, quam latina lingua Hierosolymitanæ ecclesiæ Iacobum consignasse, a Baronio (e) lepide fingitur.

S. D. G.

[c] c. l. 1. (d) *Caveus* l. c. p. 392. (e) *Annal.* ad ann. 34, num. 58.

